

til svarer, at disse kunde have afhentet dem, saa har flere sagt til mig: Naar det gælder Skattosedlerne, kan de udmærket godt finde os, de burde ogsaa have kunnet finde os ved denne Lejlighed, særlig naar de har givet os saa overordentlig ringe Tid til at overveje og søge Oplysning om Sagen.

Mig forekommer det imidlertid, at alt, hvad der er talt for og imod Sagen her, kunde man, hvis man vil støtte sig til den Grund, som Regeringen fra første Færd har støttet sig paa, have sparet sig. Fra først til sidst og stadig stærkere har Regeringen nemlig betonet: Det er ikke Pengene, vi bryder os om, det er heller ikke Vanskelighederne, men et eller andet Faremoment, som det drejer sig om. Imidlertid har ikke alene et Flertal i Kommissionen — Konservativer og Venstre — erkendt, at nogen Tvangssituation forelaa der ikke, men Mindretallet — Radikale og Socialdemokrater — har ogsaa erkendt det derigennem, at det har afgivet en Erklæring, der ganske vist er en ulden og valen Erklæring, som kan trækkes ud og trækkes ind, men een Ting siger den ikke, nemlig, at der er et Tvangsmoment eller et Faremoment — thi den Adskillelse, man vil gøre imellem Tvangssituation og Faremoment, kan man ikke erkende Rigtigheden af. En Tvangssituation kan ikke foreligge her, uden at der er et Faremoment, og foreligger der et Faremoment udover den Fare, der altid er ved at besidde en eller anden Ting, foreligger der ogsaa en mere eller mindre stærkt udtalt Tvangssituation.

Endelig har man fra anden Side fremhævet saa stærkt Befolkningens Stilling derovre. Ogsaa det hviler jo paa noget ganske vagt; de Afstemninger, der har fundet Sted derude uden Orden, uden Kontrol, forstaar jeg virkelig ikke man overhovedet gider nævne. Vægtigere er naturligvis hele den Række af Bebrejdelser, der er rettet imod dansk Styre, dels fra de delegerede, der sendtes herover, dels af det samlede Kolonialraad i Mødet den 24. August dette Aar. Men jeg vil dog tillade mig at oplæse Slutningen af den Tale, som Dr. Christensen holdt for Kommissionen, en Tale . . . (Afbrydelse: Den har vi læst!). . . muligvis er der andre, der ikke har læst den; under alle Omstændigheder ønsker jeg, at

denne Slutning skal staa i Rigsdagstidenden. Han, som vægtigst af alle angreb os, som lod Slag paa Slag falde ned over Ryggen af os og gjorde det udførligst og klarest af dem alle, han slutter dog med at sige: „Jeg personligt har aldrig ønsket at sælge, jeg har aldrig ønsket at være Amerikaner, men nu bliver jeg vel nødt til at blive det. Naar det nu ikke blot er mig, men saa at sige alle paa St. Thomas, der er villige til at gaa over til Amerika, vil jeg sige, at vi maa have Lov til at gøre opmærksom paa, at det ikke er os, der har rejst Spørgsmaalet om Salg. Ved at erklære os for Salg tager vi kun Konsekvensen af det fra Moderlandets Side rejste Salgsspørgsmaal. Da vi føler, at vi er ude af Kontakt med Moderlandet, og at dette, trods alle Forskninger kun tænker paa at blive af med os, og da vi er overbeviste om, at det vil blive ved at gaa paa samme Maade, siger vi: Sælgt os nu; lad os faa en Ende paa det.“ Det er denne Tone, som klinger gennem alt, hvad der blev sagt, ogsaa paa Kolonialraadmødet den 24. August, og det er ingen Tone, som enten giver Anledning til at tro, at de Folk gerne vil skilles fra os, eller til at tro, at de økonomisk venter sig store Sager af at høre til Amerika. Det er en Tone, som klinger igennem alt, hvad de i øvrigt har sagt, igennem hele deres Kritik: Stadig tager de Udgangspunkt i Fortiden, i det, der er sket, eller rettere sagt, ikke sket, i det, der er forsømt af dansk Administration ovre paa Øerne, medens de, naar der er Tale om Fremtiden under amerikansk Styre, aldrig udtaler sig med Sikkerhed, end sige med nogen Begejstring. Og spørger man om Arbejdernes Stilling derovre, ja, saa véd enhver, der kender noget til nordamerikanske Forhold, hvorledes deres Skæbne vil blive. Jeg skal ikke benægte, at en meget ringe pro Mille, de aller intelligenteste, de mest energiske, de mest hensynsløse ved at gaa ad Baner, der ligger dem aabne derovre, vil kunne naa en Stilling, som de ellers ikke vilde kunne naa; men socialt vil de aldrig naa op i et Niveau, som vi vilde kunne hæve dem op i. Og hvad den store Masse angaar, de, der ikke har disse fremragende Egenskaber, saa véd jo enhver, der kender noget til Negrenes Stilling i Nordamerika,